

Izjava trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, jutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane uredniški izredni priloge tar s „Kazipoton“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6 . 60 . . . 3-30
četrť leta 3 . 40 . . . 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez dopolnane naročnine se ne osiramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solaki ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravišništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

Oglaš in poslanice

se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje širke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v anoničnih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gl. 80 kr. — Oglaš v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. peti vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Volilna borba na Kranjskem.

Za mesec dni, to je dne 12. septembra, prično na Kranjskem volitve v deželni zbor, volilna borba pa je že sedaj v polnem tiru. Kakor se da soditi po znamenjih v „Slov. Nar.“ in v „Slovencu“, bo ta volilni boj jeden najhujših, kar jih je bilo na Kranjskem, pa tudi umevno, saj gre obema strankama za politično življenje in smrt.

Klerikalci upajo, da vsled svojega ugodnega stališča po naravni najboljši organizaciji odvzamejo naprednjakom več mandatov, da se število klerikalnih zastopnikov v deželnem zboru od 14 pomakne visoko gor, ono naprednjakov od 11 pa globoko dol. V to svrhu so že začeli boj na celi črti. Oglašil se je umevno najprej „Slovenec“, ki v svoji sobotni številki prinaša dolg poziv, naslovljen „Slovenskemu narodu na Kranjskem“. Ta poziv je sestavljen prav po klerikalni maniri, je poln praznih besed in zagonetnih fraz, podkrepljenih z besedami „katoliški“, „kmet“ itd. Tudi v lazi se spuščajo po znanem načelu: namen posvečuje sredstva; tako na primer, da se je vsled „liberalnega gospodarstva“ tekem zadnjih 6 let vse poslabšalo, akoravno je resnica ta, da dež. zbor kranjski je deloval v zadnji dobi jako uspešno, in deželni glavar pl. Detela, klerikalec, je slavil to uspešno delovanje ob zaključku v izbranih besedah. Toda navzlic temu lažejo o poslabšanju. Sevé oklic je pisan za kmeta, gospodje nunci ga bodo prebirali kmetom, kateri po mnenju njih morajo verjeti vse, karkoli pride iz posvečenih ust, tudi lazi.

Poziv slovenskemu narodu v „Slovencu“ je po drugi strani grd napad na napredno stranko na Kranjskem, ker tej očita vse mogoče in nemogoče reči; dokazuje seveda po stari navadi ostajajo ti pobožnjaki dolžni! Ozlindrana nesramnost teh klerikalcev gre celo tako daleč, da trde v omenjenem oklicu, da imajo opraviti s stranko, ki je oskrunila vse, kar je našemu narodu sveto, oskrunila je versko prepričanje, nauke in obrede katoliške vere, tako da nad njo stoji le še Schönerer-Wolfova stranka, da vzor naprednjakov so framasoni, ki preganjajo redovnike, da ti naprednjaki so se zvezali v drž. zboru z vsenemsko stranko, z ljudmi, ki delujejo na to, da Avstrija postane podložna nem-

skemu cesarju itd. Tako nesramno, tako perfidno piše glasilo ljubljanskega škofa, kateri gotovo tudi poseže v to volilno borbo s kakim pastirskim pismom, v katerem bo razlagal, da ozlindrani ljudje a la Šustersič pripeljejo naše ljudstvo, ako bodo voljeni poslancem, nazaj h Kristusu, kralju!

Na konec pa, ko so nakopičili brezstidnih lažij in peklenskih podtikanj, ti grdi hinavci vskliknejo: Vse za vero, dom, cesarja!

To je le na kratko jedro iz onega „Slovenčevega“ poziva, kaj vse šele se bo govorilo po cerkvah. Tam, tam šele bodo legali in zlorabljali vero in cerkev v politične svrhe. Ako si predstavimo vso to zlobo, vso to grdo gonjo z lažmi in obrekovanjem, katera se bo proizvajala sistematično natančno odslej ves čas do konca volitev, tedaj si lahko mislimo, kako težavno stališče ima narodno-napredna stranka na Kranjskem, proti kateri stoji klerikalna organizacija po farovžih in cerkvah utrjena kakor trda skala.

Ta katoliško-narodna stranka torej napne vse strune ter porabi vsa dovoljena in nedovoljena sredstva, samo da bi zmaga la pri volitvah v deželni zbor tako, kakor si želi nje poglavar dr. Šustersič pl. Žlindra, katerega ideja, postaviti za kandidate najradikalnejše ljudi iz svoje srede, je zmagonosno prodrla na zadnjem zaupnem posvetovanju klerikalcev v Ljubljani.

Katoliško-narodna stranka pa je s tistim oklicem nekako med drugim razvila tudi svoj program, katerega konec po peklenskih zvijačah in zabavljanjih se glasi: v znamenju križa vse za vero, dom, cesarja! Ona hoče vse storiti, posebno pa ima na piki kmeta, katerega sedanji zastopniki te katoliško-narodne kaste izkoriščajo na grd način, kakor so ga njihovi predniki skozi stoletja poprej. Sedaj mu hočejo — pomagati! Haha, lepo pomaganje, da jim bo dajal še več nego doslej!

Nasproti temu pa se je lotila volilnega boja z vsi vnemo tudi narodno-napredna stranka na Kranjskem, katera je nedavno od tega razvila lep program, ki obseza vse ono, kar pritiče našemu narodu. Jasno in določno govori napredna stranka ljudstvu po svojih glasilih in na shodih, katere prireja, in zato je upati, da njen trud pade s časom na rodovitna tla, iz katerih vsklije v narodu odpor

proti svojim najhujšim zatiralcem in izkoriščevalcem v klerikalni suknji. Tega programa se boji katoliško-narodna stranka, radi tega pa ga tudi tako neumno kritikuje, kakor znajo le njena glasila. Klerikalci se bojé luči in resnice, zato nočejo nikdar govoriti jasno in odkrito, marveč se skrivajo vedno le za Kristusa in sv. vero, da bi nerazsoden kmetič mislil, da vsakdo, kogar kak mlečnozobi kaplan ozmerja z „liberalcem“, je že pol hudica. Vse za vero, za vero gre, vera je v nevarnosti! Tako so zopet začeli slepariti ubogo slov. ljudstvo na Kranjskem in tako je bodo sleparili do konca volitev.

Boj proti taki sodrgi, ki dejanski norce brije z vero in cerkvijo, boj, kateri bje narodno-napredna stranka, ta boj nese luč v zaslepljene množice ljudstva, ta boj osamosvojuje kmeta, da začenja misliti s svojo glavo ter sprevidovati, odkod tista gorje, odkod tista bremena, ki ga tarejo že stoletja in stoletja. Ta boj mu kaže pot v svobodo in boljšo bodočnost. Zato le pozdravljamo ta boj in nadajamo se uspehom. — — —

V naši sosedni deželi torej že vihra volilna borba, ko pa poneha tam, prične kmalu pri nas mutatis mutandis sličen volilni boj. Nasi klerikalci se pridno vezbajo pri kranjskih somišljenikih in napno, kakor čutimo že sedaj, vse žile, da bi vrgli ob tla te preklicane naprednjake. Ali povemo jim že danes, da se bomo bojevali brezobzirno kot en mož proti navadnim lopovščinam pri volitvah iz farovžev. Brez pardona! — — — Tu smo in bomo tudi tu! —

Liberalizem.

Z dežele, začetkom avgusta.

„Ultramontanizem kat. duhovenstva, v Avstriji imenovan klerikalizem, (piše grof Hoensbroech, bivši jezuit, katerega je bila njegova jezuitska oblast odločila za zgodovinskega pisatelja, vsled česar so mu bile v dosego tega namena in zbog velike njegove nadarjenosti odprte vse jezuitske in skrivne duhovenske bukvarne, ali je zapustil jezuitstvo ter postal „stara-katolik“) — je svetovno politični sistem, ki zasleduje pod plaščem vere in z združenjem verskih težej svetovno-politične, svetske, gmotne težnje gospodarstva ter premoči. Papež zahteva v tem sistemu kot

glava verskega sistema mesto svetskega, političnega nadkralja nad drugimi kralji, mogotci in narodi“. (Nasi duhovniki so že večkrat vprašali, kaj je klerikalizem. Tu jim dajemo iz perosa jednega najduhovitejših jezuitov odgovor!)

„Dejstvo je, da je bil protestantizem v časih, ko je zveza čeških, madjarskih in drugih avstr. dežel bila še novota, močna vez mej njimi, da se je izkazal protestantizem kot srečen, narode združujoč cinitelj; protestantizem namreč v pomenu svetske slobode napram neznanemu, nesrečnemu absolutizmu kat. cerkve. Politični stanovi raznih avstr. dežel so iskali mejsebojno zvezo, združevali so se v skupno obrambo proti absolutizmu. Iz generalnih tedanjih (16 stoletje) deželnih zborov bi se bilo razvilo konstitucijsko državno bitje najlepšega političnega, gospodarskega in duševnega življenja. Najlepše kali za to so bile vzrasle. Absolutizem cerkve in deželnih knezov, ki so bili popolnoma v oblasti papežev, je te kali poteptal. Ta absolutizem je skleparil jedinstveno vero zopet, ali razdelil kali lepše kulture v Avstriji“. Tako piše jako dobro v avstr. zgodovini „Hohen Wengraf“.

V obeh dveh citatih je podano vse, kar moramo Slovenci v zdajšnjih političnih, gospodarskih, duševnih bojih pred očmi imeti. S teh dveh svetovno gibanje označujočih stališč moramo opazovati svoje.

Sloga! Kaj ti pomaga sloga, ako ista utrjuje sistem še hujše, ki je podrl nekoč številno veliki, nekoč zaradi svojega junastva in tudi duševnega razvoja v dobi luteranstva in turskih bojev veliki, merodajni slov. narod številno, gmotno, duševno na tla ter ga postavil v vrsto kulijev mej zdajšnjimi kulturnimi narodi. Sedemnajst tisoč je dal lani Slovencev in Hrvatov do Zagreba in Karlova; kar se je v luteranski dobi stelo kot politična in gospodarska celota, recimo 2 milijona ljudi, — izseljencev, kar se je moglo po potovalnih listih statistično dokazati; 16 milijonov avstr. Nemcev pa le šest tisoč. Skoraj toliko je slo. Slovencev in Hrvatov brez potovalnega lista. Čehi — 7 milijonov duš — le 3000 izseljencev. — Duševno je treba naš narod rebelirati. Gospodarsko hodi isti na nič. Le če je v kakem narodu to, se da masa istega zbuditi. Zgodovina nam kaže, da je razpoložje k naukom, ki jih zahteva

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Toda na to je začel premišljevat o svojem položaju. Bil je preveč hitroviden, da ne bi razumel, da mu poguba ne grozi takoj. Nero je porabil prilžnost, da je spregovoril nekoliko lepih besed o prijateljstvu in odpuščanju ter se z njimi nekako zavezal. Pred vsem drugim mora sedaj preskrbeti gledališče, in predno se to zgodi, preteče še mnogo vode. „Najpoprej pridejo sedaj na vrsto kristijanje,“ reče si v duhu Petronij „in še le potem pride vrsta naše. Ako pa je tako, ni treba biti že v skrbeh ter že sedaj spreminjati način življenja. Bližja nevarnost grozi Viniciju.“

In odslej je neprestano mislil na Vinicija ter sklenil, da ga mora rešiti.

Sužnji so urno nesi nosilnice med razvalinami pogorišč in golimi dimniki, katerih je bilo na Karinah vse polno, toda on jim je naročil, naj hité še urneje, da bi bil čim poprej doma.

Vinicij, čegar „insula“ je pogorela, je stanoval pri njem ter na srečo bil doma.

„Ali si videl danes Ligijo?“ ga vpraša Petronij vstopivši.

„Vračam se ravnokar od nje.“

„Čuj, kaj ti povem, in ne zapravljaj časa z vprašanji. Na cesarskem posvetovanju je bilo danes skle-

njeno, navaliti krivdo ugonobljenja Rima na kristijane. Grozi jim preganjanje in muke. Prognanstvo more nastati vsaki hip. Vzemi Ligijo in zbeži takoj bodisi za Alpe ali v Afriko. Toda požuri se, kajti iz Palatina je za Tiberio bliže nego od tod.“

Vinicij je bil zares preveč vojak, da bi bil zapravljal zlati čas z nepotrebnimi vprašanji. Poslušal je prijatelja z naježenimi obrvi in z licem, kolikor le mogoče pozornim in groznim, toda brez strahu. Prvi občutek, ki ga je prevzel v tem hipu gledé na pretečo nevarnost, je bila odločitev k boju in brambi.

„Že grem!“ je dejal.

„Še jedno besedo: Vzemi „kapsa“ z zlatom, vzemi orožje in peščico svojih ljudi, kristijanov. V slučaju potrebe rabi orožje.“

„Vinicij je bil že pri vratih atrija.“

„Pošlji mi poročilo po sužnju!“ zakliče še Petronij za odhajajočim Vinicijem.

Ko je ostal sam, jel se je sprehajati okrog stebriča, ki je krasilo atrium, ter pri tem mislil na to, kaj se lahko zgodi. Vedel je, da sta se Ligija in Lin vrnila po požaru v svoje prejšnje bivališče, katero se je ohranilo, kakor večina hiš za Tiberio, to pa mu ni ugajalo, kajti med množico bi ju ne bilo tako lahko najti. Upal pa je, da v Palatinu nihče ne ve, kje da prebiva in da Vinicij na vsak način prestriže pretorijance. Prišlo mu je tudi na misel, da Tigelin, hoteč zajeti nakrat kolikor mogoče največ kristijanov, mora razpeti svojo mrežo po vsem Rimu, to je, razdeliti pretorijance na male oddelke. Ako po njih ne pošlje več nego deset ljudi — mislil si je — pa jim sam orjaški Lig polomi kosti; kaj še le takrat, ako mu pride na pomoč Vinicij? Mislečemu tako je čimdalje bolj naraščalo upanje. Seveda, postaviti se z orožjem

v roki po robu pretorijancem, bilo bi skoraj toliko, kakor začeti boj s cesarjem. Petroniju je bilo tudi znano, ako se Vinicij ubrani Neronove jeze, pa more maščevanje doseči njega — toda za to se ni mnogo zmenil. Misel, da je prekrizal Neronu in Tigelinu njiju načrt, ga je razveselila. Odločil se je, ne ščediti niti denarja, niti ljudi, in ker je Pavel iz Tarse še v Anciji spreobrnil večino njegovih sužnjev v kristijane, je moral biti gotov, da se v slučaju borbe za kristijansko stvar sme zanesti na nje.

Vstopila je Eunika, in z njenim prihodom so se razprašile brez sledu vse njegove skrbi in nezgode. Pozabil je na cesarja, na nemilost, ki ga je zadel, na nečimne avgustijance, na proganjanje, ki je grozilo kristijanom, na Vinicija in Ligijo, in zrl je samo na njo z očmi oboževalca lepote, zaljubljenega v zalo ličice in zale ude, ter z očmi ljubljence, kateremu je iz teh udov in tega lica odsevala ljubezen. Ona, odeta v prozorno vijoličasto opravo, imenovano „Coa vestis“, skozi katero je odsevalo njeno rožnato telo, je bila zares zala kakor božanstvo. Čuteča, da je občudovana in ljubeča ga z vso svojo dušo ter neprestano koprneča po njegovi ljubezni, je zagorela od veselja, kakor bi ne bila njegova priležnica, marveč še nedolžna deklica.

„Kaj mi poveš, Karita?“ jo vpraša Petronij, stegnivši proti njej roko.

Ona, sklonivši k njemu svojo zlato glavo, je odgovorila:

„Gospod, prišel je Anthemij s pevci vprašat, če ga mar hočeš danes poslušati?“

„Naj počaka. Po obedu nam zapoje slavospev na Apola.“

čas, najpripravnije, ako krušna vprašanja trka jo na vrata mase. Pogoji so danes dani, da se narod iz mrtvila zbudi, da se začne zanimati za svojo gmotno stališče in s tem raste tudi duševno.

Proletarski narod, kakor slovenski, obdan od treh strani od gmotno in duševno močnejših narodov, se more le rešiti narodne in sploh smrti kot kmet, meščan, ako pridobi gmotno in duševno orožje, ki je kos orožju sosednjih požeruhov. To orožje se pridobi le v živem duševnem in gospodarskem boju. Strasti teh bojev izločajo iz bojevnikov energije, ki pridobivljajo narodu kulturo, dobro gmotno stanje. In le to in z njim združena večja omika so pogoji za življenje malega naroda, kakor je naš, so pogoji tudi večjega in vzemimo ruskega. Danes omikanejši narodi že kockajo o življenju Rusije.

Sloga mej duhovnikom in posvetnjakom na Slovenskem je to, kar rartva luža, ki nema dotoka sveže vode. V objemajih z našim duhovnikom zadahne vse, kar je duhovnosti v našem narodu, zadahne vsak napredek. Nekaj časa bi složni Slovenci-poslance posiljali v zbornice, kjer bi nič ne dosegli, oklepali bi se morali stranke, ki bije boj za vsegamočnost fevdalitete ter papežstva in čez nekaj let bi naš doma ostali ljud, majhen po številu, obrnil hrbet tej slogi in naprednim tujcem, s katerim ga veže trdnjše, kakor jezik, gospodarstvo, — dal svoje glasove. Odpiral bi sam, kakor že zdaj na Koroškem in slov. Štajerskem, vrata tuji kulturi.

Sloga na Slovenskem mej slov. rojaki pomeni zvezo s tisočletnim sovražnikom vsakega napredovanja narodov, zveza je to z molohom, ki le požira gmotna blaga narodov, ki je nenastitljiv, ki vzame od največje reve zadnji vinar, zadnjo kokoš, in ki se sata-nično smeje, ako vidi pred sabo stati ubogega ratarja s klobukom pod pazduho.

Naša veleposestva gredo na nič. Naš kmet je zbog tega zgubil respekt pred grajsko gospodo. Ali respekt pred bratcem te gospode tlakarskih časov mu še tiči v krvi. Podedoval ga je unuk. Te more se mora resiti, ali glavo mora po konci tudi tedaj nositi, ako ga ta gospoda hoče v politiki, v gospodarstvu, v soli voditi. — Podedovana lastnost, pasja ponižnost, se ne iztrebi tako lahko. Ako bi bila pri nas na Slovenskem doma tla za razvoj soc. demokracije, bi bila le-ta največji blagoslov za nas. Pa nema teh tál, ali le malo, malo. Za to je treba, da v oslobojenje duhov naše mase nastopa liberalizem z vso močjo, oni liberalizem, ki je živel v luteranski dobi na Slovenskem, ki je drugot ljudi ustvaril samosvoje, ki jim je zbral hrbtišča. — Gospodarstvo je danes po večjem povsod mej kulturnimi narodi še liberalno. Tuintam se kažejo pojavi združnega. A povsod je liberalno gospodarstvo oče združnega. Skozi to mora tudi Slovenec. Preskočiti se nič ne da. A to gospodarstvo nam ni v čislju, ko to pišemo, dasi ne jemljemo istega za malo. Iz gospodarstva klije vse drugo, to je fundament, vse drugo, zgornja stavba, sloni na njem.

Ta Markov rek stoji, tega še nobeden ni prevrgel. Glavno nam je tu, da razložimo, da moramo Slovenci našo maso iz spanja zbuditi, jo pripraviti, da se ogleda po svetu,

po svojem in tujem, da ga rešimo fatalizma, s kojim se vedno tolaži: bo že Bog dal. V tem leži naše delo in da imamo za to kako ime, zovemo je: liberalno stremljenje. Ne daj se zaklati, kakor tele, ne bodi zadovoljen s krompirjem brez zabele, ne zadovolji se s slamo v postelji, ki je polna stenice, ne glej ravnodušno svoje se iz tlakovskih časov stoječe uboge bajte, ne bodi ravnodušen v hudi zimi s „cajgom“ meter po 60 kr.! Sam uživaj, sam jej pečenko, ne nosi je drugam! — To naj pride v maso našega naroda! Stagnujoci, v slogi živeti narodi niso pripravili nobene kulture. Taki narodi so bili vedno podlaga tujčevi peti. Sloga naj vlada mej onimi, ki se bojujejo proti srednjeveškim nazorom, razmotrivanju, sloga mej posvetnimi in klerikalnimi Slovenci ne odpodi pesa od tople peči. Tisočletna sloga — izvzemi 16 stoletje — kaj je prida pripravila Slovence? Izseljenci v Ameriki nam dajo odgovor. „Duhovenska nadvlada je bila v vseh casih istega pomena, kakor duševna, moralna in gospodarska zaostalost“.

Bernstein, jeden najboljših poznavateljev razvoj gospodarstva, piše: „Der Liberalismus hatte die geschichtliche Aufgabe, die Fesseln zu sprengen, die die gebundene Wirtschaft und die entsprechenden Rechtseinrichtungen des Mittelalters der Fortentwicklung der Gesellschaft anlegten“. Kaj je še pri nas srednjeveske neumnosti, kako se tiči naš narod v njej. Ali misli kdo to zavoro z lavendlovo vodo pregnati! Pač združno začnimo! Le! Lovi narod na barkah izseljencev, lovi ga v premogokopih tujine, kakor da za drugega ni, kakor da ni sposoben za kaj drugega! Nemci, Angleži, Francozi so baje že v 17. stoletju z zadrujo začeli! — Šli so prej skozi liberalizem in se stojijo v njem.

Dopisi.

Iz vrst učiteljev. — Dolgo časa je molčal „vrli“ dopisnik „Gorice“, in že je bilo upanje, dajenja s svojimi neslanostmi, a v 62. štev. „Gorice“ se je zopet oglašil. Bog ve, katera skrivna roka ga je podrezala v ta namen.

Največje budalosti v onem dopisu je vrla „Soca“ že imenitno zavrnila. Za to le še nekaj besed, da bo oni dopis in vse, kar tiči za njim, odkrito in jasno. — Hočete vedeti, s katerimi duhovniki izhajamo dobro napredni učitelji? S tistimi, ki so vneti in odločno narodni rodoljubi, ki vedo, da narodno-napredna stranka nima nič proti sv. veri, ker so njeni pristaši udani Kristovim zveličalnim naukom. Tiste duhovnike globoko spoštujemo, ki spoštujejo naše prepričanje, ki povzdigujejo vero in moralo z boguljubnim življenjem ter ne odobravajo divjanja nekaterih mladih fanatikov svojega stanu. — One duhovnike ljubimo, ki privoščijo narodu pravice njegove in se za nje potezajo ter ne drvi jo za generalom nemško-latinske zveze. — Ne moremo se pa strinjati s politikujočimi fanatik ali Abram v Bovcu, Dermastja, Knava, Pavlici, Jurizza v Rojanu itd., ki hočejo vse prepiti in ves narod podjarmiti svoji komandi. — Ali je klerikalna

stranka s svojimi generali narodna odgovarja najlepše „Edinost“, ki imenuje vašega vrhovnega poveljnika „c. kr. nemško-latinsko glavo v Gorici“.

Z obrekovanjem, da smo brezverci, nas ne oplasite. — Dejanja naj kažejo, kdo je boljši kristjan. Na štiri oči pa smo pripravljeni povedati vašim „Slomškarskim“ kolovodjem takih, da bodete stregli o njih „pobožnosti“. — Ponovno Vas imenujemo nesramnega obrekovalca in lažnika, dokler ne imenujete onega izmed nas, ki se vede kakor falot. — Imenujemo Vas nesramnega ovađuha, obrekovalca in lažnika, dokler z imeni in fakti ne dokažete, kdo izmed nas ne uči v soli v krščanskem duhu!

Kako so duhovniki zadovoljni s sedanjem slo, kaže „Prim. List“. Tam berem, da so na shodu v Bovcu sklenili resolucijo, ki pravi, da je sedanji šolski zakon slab in ga je treba zamenjati z novim, docela katoliškim. Zopet dalje je kvasil dr. Krek, (glej „Prim. List“), da sv. cerkev imej nadzorstvo in šolsko upravo v svojih rokah. — To so nameni kler. stranke, in vi jim pomagajte! Mi smo za šolo v krščanskem in narodnem duhu, a neodvisno od cerkvene uprave.

Dalje prasužete hinavski, kdo agituje po vaseh in izziva mirno ljudstvo! Čakajte, nevednež, hočem Vam jih našteti nekoliko! Agitura in draži po deželi Likar, Klavžarček, Suholazec, Knava, Abram itd. — Berete liste, bodete torej vedeli, kaj se je godilo v zadnjem času v Bovcu! Za Mlekužem, ki ga je vaša stranka fizično napadla, prišel je na vrsto neki drugi, učitelj, ki je bil s pestmi napaden na shodu v Bovcu! — Kdo draži, kdo izziva in kdo siri surovost?!

Tajite, da hrepenite po mandatu v okr. šol. svetu! — Seveda, grozdje je bilo prekislilo, kajti vaš slavni Rustja dobil je 1 cel glas! — Pa saj ni vredno prepirati se z vami, kajti učiteljev vašega misljenja ni več nego prstov na eni roki. V vas pa je že prirojen opozicijski duh; saj ste pisarili tudi prej vedno proti svojim kolegom in celo proti prejšnjemu nadzorniku v list, ki ga je izdajal Obizzi. Kdor Vas pozna, pa ve, da ste celo v svoji šolski občini skrajno nepri-ljubljen; od takih ničel se zvrševanja svojih dolžnosti ne bomo učili. — Vi vedno govorite le o nekem naprednem učitelju, o neki slabi soli! Ven z imeni, lažnjivi postenjakovic! — Kakor rečeno, povedati pa Vam jili imamo na štiri oči, da kar umolknete; ne mislite, da se bomo ravnali po geslu: „Slušaj, kar učim, in ne glej, kaj delam!“ O ne, pogledamo raje, kaj delate! — Razumejte?! Kdor ima maslo na glavi, ta naj ne hodi na solnce. — Odgovarjal Vam pa ne bom več!

Domače in razne novice.

Poroki. — Včeraj se je poročil gosp. Fran Anderwald, trgovski knjigovodja in posestnik v Ljubljani, z g.čno Minko Pignatarijevo iz znane rodoljubne rodbine v Črnicah. Novoporočencema mnogo sreče!

Poročil se g. Evgen Gorjan, c. kr. finančni nadstražnik v Červinjanu, z g.čno Kristino Fornazaričevo iz Bilj. — Na mnoga leta!

Znani slovenski skladatelj dr. Avgust Ipavica bo obhajal v četrtek svojo 70-letnico.

Skladbe dr. Avg. Ipavica, kakor tudi brata dr. Benjamina, so znane širom slovenske domovine, zato mu zveni tudi od vseh strani: Naj živi še mnogo let!

Shod na Livku. — Na željo zaupnikov narodno-napredne stranke na Livku nad Kobaridom smo sklicali tam v nedeljo javni shod. Vršil se je na okrašenem prostoru Čmorceve gostilne (Mašera št. 5.), ki je zares jako pripraven za take namene. Samo županstvo je lepo pospeševalo priprave in namene shoda. Livok ima namreč kaj inteligentnega mladega župana. Tudi si je prizadel prav veliko za naš shod vrli naš stari planinski sokol Tonin Žganov (g. Anton Mašera). — Že v jutro so Livčanje streljali v znak tega slavnostnega dne za vso livško občino. — Ob 10. zjutraj sta šla dr. Tuma in Gabršček iz Idrskega proti Livku; spremljal ju je tudi idrski župan g. Monfreda. Na Livku so jih pozdravili strelji iz možnarjev, pred zborovalnim prostorom pa napis: Živila narodno-napredna stranka. — Ob 3. pop. se je zbralo prav odlično število občinstva, med njim tudi mnogo žen in deklet. Udeležba je bila z ozirom na kraj in čas prav velika. (Občina ima okoli 110 hiš, raztresenih v daljavi 2 ur hoda). — Došla sta tudi domači kurat in novopečeni „gospod“ Medvež, ki je letos dovršil semenišče, pa kaže grozovite talente za zdrazbarja, katerega se lahko vsak hip spravi v luknjo na hladno. Mladič ne kaže akademiške izobrazbe, brblja pa tje v dan in ne misli prav nič na pomen in obseg tega, kar je povedal. V svoji verski gorečnosti je strašno žaljiv. Nam sicer njegova sedanja pobožnost prav nič ne imponuje, ker tička poznamo, poznamo tudi njegovo vero iz polupretekega časa. Še v semenišču je bil, pa ga je bodoči poklic mikal le v toliko, v kolikor mu bo nudil dovolj pečenih piščancev. Lahko bi povedali še, ali bodi dovolj toliko v označilo, kdo je hotel zgago delati na našem shodu.

Strel iz topičev je naznanil pričetek shoda, kateri je otvoril sklicatelj A. Gabršček, star znanec in prijatelj naših vrlih Livčanov. Pozdravivši shod je predlagal za predsednika domačega župana g. Sturma; domačemu g. kuratu se je zdelo, da je premalo rok v zraku, ali občinstvo je spoznalo past ter med velikim odusevljenjem dvignilo roke ter izjavljalo svoje soglasje. Sklicatelj izjavi, da je g. Sturm skoraj soglasno izvoljen predsednikom. — Ta se zahvali in da besedo g. dr. H. Tumi, ki začne govoriti o občinski cesti od Idrskega do Livka, katero delajo že od l. 1873., pa še ni mogoče po njej voziti. — Navzoča gg. kurat in kaplan sta slišala večkrat ugovarjati, posebno kaplan je nameraval kazati sosedom svojo bistroumnost; pokazala sta sicer dovolj dobre volje, da bi sknila vodo za svoje ribice, toda odpor ljudstva ju je poučil, da je pametneje, mirno poslušati govornike. — Dr. Tuma je obširneje pojasnil način, kako morajo Livčanje postopati, da bo njih občinska cesta skladovna ter dobi tudi deželno in državno podporo. — Potem je govoril o razdelitvi občinskih zemljišč, na kar se pripravljajo Livčanje. To je precej kotljivo vprašanje, kajti v tem oziru vladajo v občini jako različna mnenja. — Dr. Tuma je razložil vse v naši deželi navadne načine razdelitve. — Na to je A. Gabršček popolnil po svoje govor dr. Tume o obeh vprašanjih, — potem po kratkem odmoru pa govoril o vzrokih našega politiskega razkola, pričenši z l. 1889. Razložil je tudi program narodno-napredne stranke točko za točko. Občinstvo je poslušalo do konca z napeto pozornostjo, in nekega posebnega veselja je žarelo vsem obličje, ko je govornik v ognjevitih besedah razkladal pomen slovenske vzajemnosti. Govoru je sledil vi-haren konec živahne razpoloženosti vsega ljudstva, a med to živahnostjo sta se zgubila oba imenovana gosp. nuncia. — Ljudstvo ima domačega g. kurata rado, ker je res mož in doslej ni zašel med zdrazbarje enakega

Naokrog so še razvaline in pogorišče, mi pa bomo poslušali slavospev na Apola! Pri pafijskih gajih, kadar te vidim v tej „Coa vestis“, pa se mi zdi, da se je Afroditina ogrnila s kosom neba in da stoji pred menoj.

»O gospod!« reče Eunika.
»Pojdi sem, Eunika, objemi me ter podaj mi usta... Ali me ljubiš?«
»Niti samega Jupitra bi bolj ne ljubila.«
Po teh besedah mu je pritisknila svoje ustnice na njegove ter se od razkošja tresla v njegovem naročju. Čez nekaj časa reče Petronij:
»A ko bi nama bilo treba misliti na ločitev?«
Eunika mu pogleda prestrašena v oči.
»Kako to, gospod?«
»Ne boj se! Glej, kdo vé, če mi mar ne bo treba podati se na daljšo pot?«
»Vzemi me s seboj...«

Petronij nakrat spremenil predmet razgovora ter vpraša:
»Reci mi, ali rastejo na trati v naših vrtih asfo-dele?«

»Na našem vrtu so ciprese in trate porumenele od požara, z mirt je odpadlo listje, in ves vrt je kakor mrtev.«

»Ves Rim je kakor mrtev, in res v kratkem po-stane pravcato pokopališče. Ali veš, da bo kmalu izdan edikt proti kristijanom in da se kmalu začne proganjanje, v katerem pogine na tisoče ljudi?«

»Čemu jih bodo kaznovali, gospodar? To so dobri in mirni ljudje.«

»Uprav radi tega.«

»Pojdiva torej k morju. Tvoje božanstvene oči ne gledajo rade krvi.«

»Prav, toda sedaj se moram okopati. Pridi v elaeothesij, da mi namažeš roke. Pri pasu Kipride! nikdar te nisem videl tako zale. Dam ti napraviti kad v obliki školjke in ti boš v njej kakor najdražji biser... Pridi zlatolaska!«

Na to odide. Jedno uro pozneje sta oba, z venci na glavah ter s kalnimi očmi, počivala pred miro, na kateri je stala sama zlata posoda. Stregli so jima dečki, oblečeni nalik amorjem, in ona sta pila vino iz kristalnih čaš ter poslušala slavospev v čast Apolona, ki so ga peli pevci pod vodstvom Antemija, spremljani s pljunke. Kaj njima je bilo mar za to, da so okrog vile štrleli kvišku dimniki iz pogorišča in da je veter pri vsakem popihu rezal pepel požganega Rima! Bila sta srečna ter sta mislila samo na ljubezen, katera jima je spreminjala življenje v božanstvene sanje.

Toda še predno je bil slavospev končan, vstopi v dvorano suženj, čuvaj atrijsa.

»Gospodar,« reče z glasom, ki je razodeval strah, »centurij z oddelkom pretorijancev stoji pred vratmi ter želi na cesarjevo zapoved govoriti s teboj.«

Petje in glasovi pljunke umolknejo. Nemir se polasti vseh navzočih, kajti cesar se v občevanju s prijatelji običajno ni posluževal pretorijancev, torej njih prihod ob tem času ni napovedoval nič dobrega. Samo Petronij ni kazal niti najmanjšega strahu, marveč je dejal, kakor človek, katerega neprestano drezajo:

»Toliko bi me vendar smeli pustiti, da mirno povžijem svoj obed?«

Na to se obrne k čuvaju atrijsa ter mu reče:

»Spusti jih!«

Suženj izgine za zaveso. Čez malo časa na to se začujejo težki koraki in v dvorano vnide Petroniju

znani stotnik Aper, ves v oklepu ter z zeleno čelado na glavi.

»Plemeniti gospod,« reče, »tukaj je pismo od cesarja.«

Petronij leno stegne svojo belo roko, vzame ploščico, jo preleti z očmi ter poda povsem mirno Euniki.

»Zvečer hoče čitati novo pesem iz Troike,« reče »pa me poziva, naj pridem.«

»Imam zapoved, da naj samo oddam pismo,« reče stotnik.

»Da. Odgovora ne dam. Toda nemara si, stotnik, hočeš nekoliko počiti pri nas ter izpiti nekoliko vina?«

»Hvala, plemeniti gospod. Kozarec vina rad popijem na tvoje zdravje, toda počivati ne morem, ker sem v službi.«

»Čemu je bilo dano tebi to pismo, mesto da bi mi bilo poslano po sužnju?«

»Ne vem, gospod. Nemara radi tega, ker sem bil poslan na to stran v neki drugi zadevi.«

»Vem,« reče Petronij, »proti kristijanom.«

»Tako je, gospod.«

»Ali je že dolgo, kar se je prognanstvo začelo?«

»Nekateri oddelki so bili poslani za Tiberio že pred poldnevom.«

Po teh besedah izlije stotnik nekoliko vina Marsu na čast, potem pa izprazni čašo in reče:

»Naj ti bogovo dajo vse, kar si želiš.«

»Vzemi tudi to čašo!« reče Petronij.

Na to dá znamenje Antemiju, naj dovrši slavospev v čast Apolonu.

(Dalje pride.)

kalibra, kakoršen je mladič Medvež. Upamo, da se to razmerje ne spremeni. Livčanje so in ostanejo po veliki večini naprednjaki, ki dejo sicer Bogu, kar je božjega, kuratu, kar je njegovega (če treba z vrhano mero), toda drugače hočejo misliti s svojo glavo in delati po svoji volji pod okriljem narodno-napredne stranke. — Živili Livčanje! — Po shodu je bilo še mnogo razgovarjanja, mnogo zabave, a med streli topičev smo zapustili prijazni Livek, neseti doli po Debelem bregu lepe spomine na prijazno in napredno livško ljudstvo! Živilo!

Župnik Juvancič v Dornbergu je napisal v nekem „Pozivu“ na g. Iv. Budina v Zaloščah v „Prismojencu“, da urednik „Soča“ je ovadil g. Budina, kakor da on piše ali pomaga k dopisom proti njemu (t. j. župniku). Ker smo mislili, da vsa tista reč s stavo 200 K, katere da g. Budin, ako se mu dokaže, da je on pisec dopisov proti župniku ali da pomaga, pisati jih, hitreje skontati, kjer bi bilo tudi od naše strani povedano, kar treba, — se nismo ozirali v javnosti na ono laž g. župnika. Ker pa vidimo, da se utegne vsa reč še vleči naprej, smo prisiljeni povedati, gosp. župniku Juvanciču, da je laž, da je urednik „Soča“ ovadil g. Budina kot dopisnika ali pomagala dopisov proti njemu. Laž je, pa bodisi, da se je zlagal župnik sam na svojo roko ali pa da je njega kdo nalagal.

Vsekakor pa pozivljamo g. župnika, da nam dokaže svojo trditve!

Stavka v Nabrežini. — Poročajo nam: Minuli teden so imeli delodajalci in delavci več dogovorov; toda razmere so se še poslabšale. Delavci so sklenili, se nadalje ostati v stavki ter so dali gospodarjem pismen ultimatum. —

Vsled stavke je že do sedaj škoda prav velika, ki je zadela gospodarje, delavce in druge obrtnike. Najhuje so prizadeti mali klesarski podjetniki; zato se je čuditi, kako se ti drže večih, kateri jim ne žele preveč dobrega zaradi konkurence.

Pravijo, da je Favetti razobesil rudečo izzivalno zastavo na svojem poslopju.

Pesem o spravljivosti, o nekaki tretji stranki — Lani so jo čivkali pri nas nekateri pesniško nadahnjeni vrabci ob Vipavi. Letos pa jo čujemo iz daljave. Tam doli od doljenjsko-stajarske meje se razlega po slovenski domovini. Vstal je kandidat, ki hoče spravljivosti, ki noče biti ne naprednjak ne klerikalec, marveč ubira srednjo pot v znamenju spravljivosti. Napredno časopisje mu je pohujšljivo, v klerikalnem pa nahaja preveč sovraštva do sobrata. Radi tega se je odločil gospod Lapajne, ravnatelj meščanske šole v Krškem, kandidirati na svojo roko. Čudom smo se začudili temu, toliko bolj, ker g. Lapajne je poznat kot mož, vrl rodoljub in izvrsten solnik. Menda ga vendar ni spravil na to opolzelo pot pater Vencajz, kateremu je svak. Ako g. Lapajne res kandidira, utegne dobiti pač nekaj glasov, ali s tem bo delal le zmešnjavo, in kdo ve, če ne bo škodoval prav narodno-napredni stranki, kajti klerikalci se drže trdo svojih navodil iz farovžev in iz „Slovenca“; ti torej ga ne bodo volili, pač pa utegne pridobiti kaj naprednih glasov, ker, kakor znano, mož je priljubljen, in radi tega utegne le koga pridobiti zase iz takih in takih ozirov. Tu pa treba upoštevati, da v občinah, v katerih kandiduje, pojde za vsak glas. Kako torej mož lahko pripomore s takim nepremišljenim korakom klerikalcem do zmage! Kako to opraviči kot narodnjak, kot solnik?!

Omenjamo to, ker ni izključeno, da ne bi začel zopet peti pri prihodnjih deželno-zbornih volitvah tudi pri nas kdo visoko pesem o spravljivosti, o nekaki tretji stranki. — Zategadelj povemo že naprej, da kdor sanja današnji dan o kaki spravljivosti med strankama, napredno in klerikalno, tisti nosi vodo v morje! Kdor sanja o tem, tisti sploh ne pozna položaja med naprednjaki in klerikalci in mora živeti prav z glavo v vreči. Boj je pač tako dozorel, da je ostala za obe stranki deviza: ali zmagati ali podležiti! Ideje naprednjaštva, ki hočejo peljati ljudstvo v samostojnost, v svobodo, da bo prostje dihalo in se gibalo ter lože napredovalo na vsako stran, so pač tako različne od idej klerikalizma, kateri hoče držati ljudstvo v temi, v večni pokorščini do črne suknje, da o kakem združenju ni govora! Čudno vendar, da nekateri drugače prosvitljeni možje so v politiki pravi otročaji. Predstavite si sredi ceste človeka, katerega vlečeta dva, vsak za jeden rovak prav v nasprotno smer, kako naj se ta dva človeka zjedinita, ako ima jeden namen, peljati onega k luči, drugi pa, peljati ga v temo.

Nemogoče je tu vsako združenje, isto-tako nemogoče med naprednjaki in klerikalci. Pač pa je dolžnost vsakega rodoljuba, kateri vidi in sliši, kaj se godi med nami, delati na to, da se otrese naše ljudstvo farovskega upliva. S to hlapčevsko poniznostjo do črne suknje ven iz našega naroda — potem bo ljudstvo prostje dihalo, proč s črnimi verigami, potem se razvijeta dlan in um v napredno delovanje!

Rodoljubi, ne poslušajte nikogar, kdor bi vam jel čivkati o „spravljivosti“ na vaši strani, dotim na klerikalni divja peklensko sovraštvo, naš boj je tak, da ga moramo izbojevati na vsej fronti. Rodoljubi, vi dobro veste, da smo na pravi poti, naš kmet in delavec tudi, veta, kje ima je iskati zaslonbe

— zato naprej ne gledé ne na levo ne na desno, naprej po začrtani poti v boj proti črnemu klerikalizmu, v boj do zmage. Ako storé vsi naši možje — in to upamo — pri prihodnjih deželno-zbornih volitvah svojo dolžnost, pa bo zmaga naša, zmaga sijajna, in na naši zastavi bo blestelo nepozabnega Lavriča zlato geslo: Vse za o miko, svobodo in napredek! Bog in narod!

Utonil je 10. t. m. popoldne pri kopanju v Reki pri Vremskem Britofu na gorisko-kranjski meji gospod Vinko Brence, uradniški aspirant pri južni železnici v Divači. Prišel je s svojimi tovariši iz Divače k Reki in dočim so šli ostali v čoln ter se vozili po vodi, šel se je Brence kopat. Najbrže ga je prijel v vodi krč, tovariši so mu prhiteli sicer na njegovo vpitje na pomoč, a bilo je prepozno. Brence se je potapljaj že v vodi in kmalu zginit pod vodo. Proti večeru so potegnili truplo iz vode. —

Pokojnik je bil šele v 26. letu svoje starosti, doma iz Velenja v Savinjski dolini na Stajarskem, kjer je njegov oče nadučitelj. Dokončeval učiteljske v Mariboru je bil Brence za učitelja v Laskem trgu, potem je služil kot jednoletni prostovoljec pri vojaki in je po vojaščini vstopil k južni železnici v Divači. — Zamrl bil je mirnega značaja in vsakemu prav priljubljen tovariš. Bodi mu zemljica lahka!

Misijon v Št. Andrežu. — Od nedelje dalje imajo v Št. Andrežu misijonarje, kateri spreobrnejo vse Št. Andrežce tako, da ne bo med njimi več niti enega naprednjaka ali „naprdnjaka“, kakor pišejo posvečeni smrdeči straniščarji v krogu „Norice“ in „Prismojencu“. Splošno nevoljo je zbudila po Št. Andrežu vest, da pridejo misijonarji prav sedaj, ko imajo ljudje dela polne roke ter je vročina, da ni mogoče stati vkupe v natlačeni cerkvi.

Prvo, kar je bilo, jim je ukazal misijonar pustiti vse posvetne reči v stran, le njega morajo poslušati ter v cerkev hoditi. Njive in vinogradi naj počivajo, vse treba pustiti v miru, naj se ravna samo, kakor hoče, sedaj je čas le za v cerkev, kjer se bo govorilo ljudstvu o hudiču in o „slabih“ časih. Morda jim posodi biljenski kurat tudi — „poleno“! —

Volitve, volitve so tu! Kjer ne izdajo domači nunci, pokličejo kapucine ali misijonarje edino le z namenom, preslepiti ljudstvo in pridobiti ga zase — toda revčki vsi skupaj ne vstavijo onega zdravega toka, kateri se razteka vedno krepkeje po naši deželi...

Iz Admonta nam piše neki delavec-rojak: „Povsodi se ubogemu delavcu le slabo godi. Ako dela od zore do mraka, ga za to še slabo plačajo, ako je pa bolan, tam je šele njemu gorje. Tako sem spoznal pri svojem tovarišu, ki si je bil zlomil nogo ter je šel v bolnišnico, kjer usmiljene sestre strežijo bolnikom. Ali kakšno postrežbo imajo oni. Vsakih 14 dni imajo postelje poravnane od usmiljenih sester, in še takrat jim samo z jezo to storijo. Za živilo pa je to: ako opoldne ne poješ tako zvanega kapusa, ga boš imel pa še za večerjo! Tako da vsak, če le more, gre iz bolnišnice že poprej kakor je popolnoma zdrav.“

Prašam pa jaz: Kje pa je ona takozvana „Krankenassa“, katero vsak delavec ročno plačuje in mora plačevati? Zakaj ne dobi delavec boljše postrežbe za denar, katerega edino le delavci skupaj spravijo. Dajte cesarju, kar je cesarjevega, Bogu, kar je božjega, ali tudi delavcu, kar je njegovega. Tiste usmiljene sestre so pa neusmiljene volkulje, katere uboge zmerjajo in ravsajo nad nje.“

Tako piše naš delavec. Spremenili nismo nič, le nekaj besed smo popravili slovnično. Vsebinsko govori jasno, zato prepuščamo ves komentar čitatelju samemu.

Pritožbe delavcev pri gradnji Vipavske železnice se množe od dne do dne. Tako nam piše zopet ugleden mož iz Vipavske doline, da take lamentacije, kakršne smo omenili zadnjič, se ponavljajo vsaki teden. Tako zurijo uboge delavce, voznike in druge, da je že grdo. Sedaj so vstavili delo pri tunelu na Cesti delavci in vozniki kamenja, Lokavčani. Taka je s plačilom, da se bo zahtevalo kmalu od delavcev, da naj si stejejo v čast, da delajo pri železnici, ali zastoj! — In potem se orožniki kličejo na pomoč, ako se delavci ne puste dreti. — Zadnji čas bi bil, da bi se tudi okr. glavarstvo malo pobrigalo za to reč v izogib izgrediv, ki se utegnejo zgoditi na celi fronti. Delavci pa naj se obrnejo tudi sami do okr. glavarstva za pomoč. — Seveda so pri tem deloma krivi tudi delavci sami, ker se ne dogovore prav natanko z delodajalci glede delavnega časa in zaslužka, kar smo mi že omenili kot prvi predpogoj k redu v tem pogledu. —

Klavžarja hvalijo! — Mali Klavžarček bi prišel rad nazaj v deželno hišo, v kateri je bil veliko preveč — „doma“. Ali sedaj ne namerava stopiti v deželno hišo kot uradnik, o ne, ampak kot deželni poslanec in če le mogoče kot deželni odbornik. Čujejo se glasovi, da klerikalci prav resno mislijo s kandidaturo malega Klavžarčka, ker bi jim tako prav prišel v njihove nelepe namene, saj je možiček zvit kakor kozji rog, za nos vleči pa zna, če treba, ne le Slovence, ampak tudi Lahe. To pot seveda bi mu bilo, ako bi klerikalna garda pridrla v deželni zbor, slednje

prihranjeno, ker zveza dr. Gregorič z dr. Pajterjem bi držala trdno tudi za naprej! ...

Nó, ker bo kandidat, mu pritiče seveda v „Gorici“ tako-le malo „obrambe“ in malo pohvale. In res, čujte, kdo je ta Klavžar? „G. Klavžar, ki je sem od šempaskega tabornja pa do danes neprenehoma deloval za narod in rekel bi, da skoraj pri vseh društvih na Goriskem, kar se tiče petja, govorov in dramatičnih predstav naše ljudstvo razveseljeval...“ itd. itd. ...

Ne bom trdil, da Ernestek nima zaslug v nekaterem oziru, kar se tiče narodnega delovanja gledé dramatičnih predstav in še kaj drugega, ali ako sestejemo to, kar je dobrega storil, z onim, kar je naklepal nedobrega goriskim Slovincem, pa dobimo grozovito razliko, in na nedobri strani se zrcali v razliki pred vsem, kako je Klavžar naše ljudstvo „razveseljeval“. Marsikateri župan zna o tem zapeti prebridko pesem. Razlika se prikazuje v neprilog Ernestku, in kaj je bil zaslužil za njo, to ve on, vemo pa tudi mi. Pardon je bil mogoč le za Klavžarja, ki zna služiti po svoji izredni „nadarjenosti“ na dve, celo na tri strani, če treba! — Le hvalite ga, ali mi povemo že danes, da takemu človeku, kakor je Klavžar, ne smejo biti odprta vrata v deželni zbor, ako hočemo sploh še kaj veljati! Punktum.

Neki „Nepriistranski“ v „Gorici“, ki hvali v dopisu iz Gorice prav pristransko Klavžarja, vprašuje med domačimi novicami, kdo je tisti dekan, o katerem je pisal nekdo v „Soči“, da služi za eno uro dela 495 K, drugače ne verjame. Nó, v dopisu ni imenovan oni dekan, ali g. „Nepriistranski“ lahko poizve njegovo ime, saj dekanov na Vipavskem ni 1000! Le povpraša naj, pa izve, gospodje mu bodo že radi razodeli svoje skrivnosti! Kako bi tega ne storil človeku, ki je nepriistranski! Potem bo prepračen, da je „Soča“ še veliko preveč popustljiva, ko se v gotovih slučajih poslužuje izraza „neki“, kjer bi lahko zapisala celo ime. —

Grenka kumara za gospode okoli „Prim. L.“ in „Gorice“ bo v istini podružnica „Slomskove zveze“, katero ustanove tudi na Goriskem. Z nekakim ponosom pripovedujejo, da pravila so že potrjena. Grenka kumara bo ta podružnica, ker ne bo — članov! Če nabere dr. Pepe par skledoliznikov in par „katoliških“ učiteljic, pa smo pri kraju. Vsi bodo odborniki in odbornice, pa še nekaj mest v odboru ostane praznih! To bo grenka kumara ta podružnica in gospodje v krogu „Prim. L.“ in „Gor.“ se bodo kaj kito držali!

Bohinjska železnica. — Znano je, da je bilo tukaj par odposlancev, ki so iskali potrebne prostore, v katerih se nastani vodstvo za zgradbo državne železnice Gorica-Jesenice, katere prostore bi vzeli v najem za najmanj 5 let. Sedaj so dobili take prostore, vzeli so namreč v najem „vilo Böckmann“, ki je sedaj lastnina kardinala ter določena za bodoče kardinalove zavode. V omenjeni vili torej bo posloval ta urad, ki bo vodil dela za gradnjo omenjene železnice.

„Jug“ — prenehaj. — Uredništvo in gospodarstvo „Juga“ naznanja, da mu ni mogoče ob sedanjih razmerah razširiti lista, ali v piclem sedanjem obsegu da ne more uspešno vsiti obširnega programa, zato ustavlja izdajanje za negotov čas. Prebitna naročnina se vrne naročnikom.

No, po tonu, kateri je bil ubral ta list v zadnjem času, ni bilo drugega pričakovati. — —

Droblj. — Pri Barki se je šel v nedeljo proti večeru kopat vojak Schütt tuk. 47. pešpolka. Menda je hotel preplavati Sočo ali kaj, kar je izginil pod vodo in utonil. Najbrže se je mislil lepo okopati, da bo lože marširal na manevre, pa ga je vzela voda.

Da odda doslopje za smodnik mesto vojaški oblasti, je bil že določen dan 12. t. m., ali na dispozicijo vojaštva je bila izročitev odložena. Magistrat pa se je pritožil proti temu na namestništvo ter zahteva, da se izročitev izvrši kolikor mogoče hitro ter tako pride smodnik z nevarnega kraja na gradu.

Razgled po svetu.

Odstop podpredsednika Pradeja. — Posl. Prade je sklenil odločiti mesto prvega podpredsednika poslanske zbornice ob zopetnem sestanku državnega zbora. Svoj korak utemeljuje s tem, da se hoče v bodoče bolj posvetiti delu, ki ga ima začrtanega v svojem programu nemška ljudska stranka. Svojim naslednikom priporoča posl. Prade jednega izmed nemških poslancev alpskih dežel. Glavni vzrok njegovemu odstopu pa tiči bržkone drugod. Znano je namreč, da so v poslednjem času posl. Pradeja posebno srdito napadali organi posl. Derschatta, Dobernika in Sylvestera, mej vsemi pa vsenemška „Ostd. Rundschau“, ki mu je očitala sebične namene. Pa tudi posamni poslanci so ga na volivnih shodih ostro prijemali. Posl. Berger ga je nazval na shodu v Jablonci naravnost politiskega streberja. To je bilo mozu odvet in sklenil je, izvajati iz tega posledice.

Česka. — Izvrševalni odbor mladotške stranke je zboroval 9. t. m. Posvetovanje se je sukalo okoli kompromisa s Staročehi, stevala mandatov, ki se jim prepuste ter o moravskem pravem vprašanju. Sklepi so bili

baje soglasni, ali se niso objavili. — Kot kandidatje iz staročeske stranke se imenujejo: dr. Rieger, dr. Mattus, prof. Braf, župan Srb, Šubert, Krizek, Sedlak in Zatkla.

Razni listi iz čeških pokrajin pripovedujejo, da ko se združijo razna predmestja z glavnim mestom Praga, bo župan Velike Prage dr. Herold.

Dr. Podlipny kot načelnik „Česke Solske Zveze“ je dobil s Francoskega povabilo, s katerim vabijo Čehe v Besancon k stoletnici rojstnega dne Viktorja Hugona.

Česki narodni socialist Forek, ki je svoj čas ostro napadal Klofača, je bil obsojen radi razžaljenja veličanstva in cesarske hiše na 13 mesecev težke ječe.

Pulj — glavno mesto Istre. — V soboto je bil v gledališču v Pulju javen shod, ki se je baval z vprašanjem o prenosu deželnih uradov istrskih iz Poreča ter katero mesto naj se proglasi deželnim glavnim mestom za Istro. Glavni govornik Pons je dokazoval, da je Pulj edino mesto v Istri, katero je pripravnost za sedež vseh deželnih uradov, toliko gledé na svojo lego ter na število prebivalcev. Polla Jos. je obžaloval, da se niso udeležili shoda laški deželni poslanci ter jim očital, da vsled tega ne izpolnjujejo svoje naloge. Socialist Verginella se je pridružil mnenju Ponsa. Slednjic so sprejeli resolucijo, ki pozivlja dež. zbor in vlado, naj se vprašanje o prenosu dež. uradov in o določitvi glavnega mesta za Istro reši tako, da bo v prilog Pulju.

Prva unijska cerkev na Kranjskem. — V Meliki na Dolenjskem so blagoslovili v nedeljo slovesno temeljni kamen prve unijske cerkve na Kranjskem. Slovanski obred je globoko ganil navzoče.

Crispi umrl. — V nedeljo zvečer ob 7.45 je umrl v Neaplju Crispi, katerega smrt so pričakovali zadnje dneve vsaki trenotek. Pokopljejo ga z velikim slajem.

Pred par dnevi so pokopali Baratierja, katerega oficijelna Italija ni poznala več od nesrečne bitke v Afriki z Abesinci, dasi je imel mož kot vojak tudi dokaj zaslug. Na tihem je umrl, na tihem so ga pokopali. — Drugače pa Crispi. Boj v Afriki je imel na vesti Crispi, ali on je ostal neomadeževan, vsa krivda je zadela le izvrševatelja njegove volje, in Crispi je ostal visoko v časteh tudi potem, ko se mu je dokazalo, da kot ministar ni imel čistih rok. Kaj vse so pisali o Crispiju v zadnjih trenutkih; vsakemu zdiljeju so sledili. Crispi, ki je igral izdatno vlogo pri snovanju trozveze, je umrl prav sedaj, ko poka tudi ta trozveza in jo menda ne bo mogoče vzdržati. — Pokojni Crispi je bil albanskega rodu, rojen v Siciliji.

Nemški carinski tarif in trozveza. — Neki francoski list piše o tem naslednje: Doba trozveze poteka, in blizu se čas hje obnove. Italijanskemu ministerstvu ni prav nič do tega, kaki nadaljni motivi ga bodo vodili pri uravnavi nadaljnjih gospodarskih vprašanj. Italija se z nemškimi carinskimi tarifom lahko znatno okoristi potom koncesij. Skoro gotovo je, da se trozveza ne da združiti s carinskimi tarifi, ki so za gotove tarife naravnost nečuvno visoki. Gotovo pa je sedaj že to, da z dnem, ko se veliki nemški trg zapre kmečkim pridelkom Avstrije in Italije, se bo moglo le še z največjo težavo vzdržati politično sporazumljenje med Berlinom, Dunajem in Rimom. Vprašanje je sedaj samo, ali želi Viljem II. se nadaljnega obstoja trozveze, ali pa ima kake druge namene.

V Marlboru priredé dné 22. t. m. shod zaupnih mož. Razposlje se okoli 700 vabil. Povabljeni bodo vsi župniki, nekaj učiteljev in kmetov. Kakor se da preračunati že naprej, bodo odločevali pri tem zborovanju le župniki in njih pristasi. Kmet, ti molči in ubogaj!

Srbija. — Volitve skontavajo tako, da bo nova skupščina stela: 110 ministerijalnih poslancev, 14 neodvisnih radikalcev in 6 liberalcev. Volitve se vrše dosti mirno.

V južni Afriki. — Lord Kitchener je izdal na Bure oklic, v katerem pravi, da izžene vse iz domovine, kdor se ne uda do 15. sept. t. l. — No, Burom malo imponuje tak oklic, obratno pač vidimo, da ne pešajo, marveč da se njihove vrste zopet množijo z novimi vstasi. Angleži hvalijo proklamacijo z dostavki, da če se to nič ne bo pomagalo, pa posežejo po še hujših sredstvih.

Proklamacija se glasi: Vsi poveljniki in podvodje oboroženih burskih čet, ki se še vedno upirajo angleškemu kralju, bodisi v Oranjski koloniji, v Transvalu ali pa v kakem drugem delu zemlje Nj. Velicanstva v južni Afriki, in vsi člani nekdanjih burskih vlad se preženo za vedno iz južne Afrike, ako se ne udajo do 15. sept. Za ohranitev svojih rodbin morajo skrbeti sami in jamčijo zato s svojim celokupnim premoženjem.

Raznotero. — Iz Maribora poročajo, da je pomilostil cesar detomoriko Terezije Holz, ki je bila obsojena na smrt, ter so jej prisodili 15 let težke ječe. — V Rimu stavka 800 uslužbencev pri tramvajih od nedelje dalje. — Sodnija v Bruselju je dobila ovadbo o veliki tatvini: 508.000 frankov. Tatvina se je izvršila v provinci v škodo neke velike železniške družbe. Kriva sta blagajnik in opravilec. — Na Crni prsti je ponesrečil včeraj profesor Karol Odörfer; bil je takoj mrtev. — Grof Tolstoj odpotuje baje na Riviero, zdraviti se. —

Sestanek hrvatskih in slovenskih abiturijentov se je vršil od 5.—8. vel. srpana na Reki. 5. in 6. vel. srpana so bile seje, v katerih se je prav živahno razpravljalo o raznih zanimivih predlogih n. pr. o snovanju podružnic družbe sv. Cirila in Metod, o akciji zato, da se civilizacijskim Hrvatom dovoli studirati v Zagrebu itd. — Poslednji sestanek so si ogledali vse zanimivosti Reke, razne tvornice, Trsat i. dr. 7. vel. srpana se je odpeljal del abiturijentov na otoka Krk in Cres, drugi dan pa na istrsko obalo v Lovran, Iko in slednjič v Opalijo, kjer so jih Hrvatje prav gostoljubno sprejeli. — Dobro vspeli sestanek je nov dokaz, da se zajednica Hrvatov in Slovencev bolj in bolj utrjuje. Lani je bil sestanek v Zagrebu, letos na Reki, drugo leto pa naj bi združeni slovenski abiturijenti povabili urate Hrvate v belo Ljubljano!

Hrvatski in slovenski abiturijenti — od Italijanov napadeni. — V sredo 7. vel. srpana so prisli na otok Cres. Zvečer so se sprehajali po mestu, in tedaj so jih insultrirali Italijani, ker so peli nedolžne slov. in hrv. pesmi. Slišati slovenske in hrvatske glasove, to je bilo neprijetno junaškemu županu Čreškemu g. dr. Petriču (prej Petrič). Ko so ali abiturijenti mimo njegove hiše, sta vili on in njegova soproga več kozarcev vode nanje. Ob enem je dal po policiji prepovedati peti hrvatski, med tem ko so okoli stoječi Italijani pevali najbolj irredentovske pesmi, piskali in vpili. Šele od abiturijentov poklicani orožniki so poučili mestno policijo, kako se dela red, g. županu Petriču na hode povedalo sodišče, kjer je vložil slovenski abiturijent ovadbo, ali se sme polivati goste z vodo. Drugo jutro so se prizori ponavljali, med drugim je gospič hčerka županova za slovo kazala jezic. Na molu se je ob odhodu zbralo pol mesta, a življenje, pri katerem so slabo oblečeni barabam pomagali tudi elegantni šakini, in tuljenje Italijanov ni moglo preglasiti živio in Nazdar klicev, ki so doneli od Hrvatov-otočanov in odhajajočih. Pevajoči „Lepa naša domovina“ in „Naprej“ so se odpeljali abiturijenti. Italijanska kultura se je značilno pokazala, ob enem se pa že vidi, da Kvarner ni tako čisto italijanski, kakor se poroča, kajti domači Hrvatje so se krepko zavzeli za abiturijente.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priloga

pristna beča in črna vina iz vseh vrst, brislih, dal matinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerna. Pošta po pošti.

Naznanilo.

Podpisane si dovoljujem naznanjati slavnemu občinstvu, da sem oddal s 1. avgustom t. l. svojo pekovo delavnico na Stolnem trgu št. 3 svojemu zetu

Levu Gayer-ju.

Zajedno zahvaljujem cenjene svoje odjemalce na izkazanem mi zaupanju in naklonjenosti ter upam, da blagovolijo isto nadalje ohraniti tudi mojemu nasledniku, kateri bode skrbel za točno in vsestransko postrežbo.

Gorica, 1. avgusta 1901.

Josip Furlani.

Trgov.-obrtna registrirana zadruga

z neomejenim jamstvom.

V GORICI, Semenška ul. št. 1., I. nadst.

Obreštuje hranilne vloge, stalne, ki se nalože za najmanj jedno leto po 5%, navadne po 4 1/2% in vloge na Conto-current po 3-60%. Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti ter izdaja v zameno lastne. Rentni davek plačuje zadruga sama.

Daje posojila na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, proti vknjižbi varščine na 10-letno odplačevanje, v tekočem računu po dogovoru.

Sprejema zadružnike, ki vplačujejo delež po 300 kron po 1 krono na teden, ali daljših obrokih po dogovoru. Deleži se obreštujejo po 6-15%.

Vplačevanje se vrši osebno ali potom položnic na čekovni račun št. 342.366.

Uradne ure: od 9—12 dopoldne in od 3—4 popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9—12. dopoldne.

Veliki prazni sodovi iz Srbije

iz hrastovega lesa z železnimi obroči, od 2, 7, 20, 30 do 70 hektolitrov, 6-7 cm debelosti v glavi, v popolnoma dobrem stanu, so na prodaj, kakor tudi kadi različnih velikosti. Natančneje se izve pri gosp. L. Sternu, na Franc-Josipovi cesti št. 9.

„GORISKA TISKARNA“

A. GABRŠČEK

v Gorici, Gosposka ulica 11

Izdaja sledeče časopise:

„Soča“ pol. časopis; izhaja 3-krat v tednu: torek, četrtek, sobota. — Letna naročnina kron 13.20.

„Primorac“ pol. časopis; izhaja vsaki petek. — Letna naročnina kron 3.20. — Najbolj razširjen slov. list v deželi.

„Slov. knjižnica“ 4 tiskov. list; izhaja mesečno. Letna naročnina kron 3.60. — Doslej izšlo 101 snopičev. S snopičem 94. smo začeli izdajati sloveči Tolstojev roman „Vstajenje“, kateri je končan s snop. 101.

Sprejema tudi naročila

za tisk vsakovrstnih tiskovin

kakor:

Vabila k veselicam, trgovske račune in zavitke ter listovne papir s trdko, razne vrste posetke z zavitki in elegantnih skatijah, poročila in zaročna naznanila, smrtne itd.

Solam in županstvom priporoča

veliko zalogo izgotovljenih tiskovin.

Pred kratkim so izšle sledeče knjige:

„MARCO VISCONTI“

ital. spisal TOMMASO GROSSI; cena s poštnino vred kron 2.60.

„ODISEJA“ II. Izdaja; s poštnino vred kron 1.40.

„VENEC SLOV. POVESTIJ“

I. in II. knjiga a kron 1.20; III. in IV. knjiga s poštnino vred a kron 1.30.

„SALONSKA KNJIŽNICA“

I. knjiga: „O te ženske!“ Spisal FRAN GOVÉKAR; cena s poštnino vred kron 2.20; II. knjiga: „Hamlet!“ Prevel J. CANKAR; cena s poštnino vred kron 1.60; III. knjiga: „Ruska antologija“, zbrala I. VESEL in A. ASKERC. Str. 468. Cena po pošti K 3.20.

Zahtevajte cenik naših izdaj, katerega pošiljamo zastonj!

Rihard Brass

Gorica

zaloga vin in špirita na debelo.

Ulica Vetturini št. 11.

Domača, istrska in dalmatinska vina ter žganja prve vrste po nizkih cenah.

Balzama lekarnarja A. Thierry-ja

z zeleno varstveno znamko nuna se razpošilja 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic za 4 krone poštne prosto.

A. Thierry-jevo centifolijno ustno mazilo.

2 lončka K 350. — Razpošilja poštne prosto proti predplačilu zneska

A. Thierry-jeva lekarna h Angelju varuhu v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Dunaj, glavna zaloga: lekarnar C. Brady, Fleischmarkt 1.

Budimpešta: Lekarnar J. pl. Török in dr. Egger.

Agram: Lekarnar S. Mittelbach.

— Povsod se dobiva na drobno. —

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pisanim jamstvom razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatnine Most (Česko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 3.75; srebrna ura Rem. fl. 5.80; srebrna verižica fl. 1.20; budilnik iz niklja fl. 1.95.

Tvrda je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetilje iz razstav ter tisoče priznanih pisem. — Ilustrovan cenik zastonj!

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, vošcene sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Veliko zalogo šivalnih strojev, dvokoles in slamoreznic

raznih sistemov prve angleške tovarne „Helical“

ima

SAUNIG & DEKLEVA V GORICI

ulica Municipio št. 1

mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16

kjer je bila prej prodajalnica.

V zalogi imamo nad 100 šivalnih strojev vsake vrste na razpolago, kakor za šivilje, krojače, čevljarje in sedlarje, tudi za umetno vezenje (Stickeri).

Cene koles so v gotovini od 80 gld. naprej.

Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!

Se toplo priporočamo z odličnim spoštovanjem udan

SAUNIG & DEKLEVA.

Prva slovenska trgovina z železjem v Gorici

Konjedic & Zajec

(proj G. Darbo)

pred nadškofijo št. 5. Podružnica konec Raštela št. 2.

Zaloga v ulici Morelli št. 12, v Gosposki ulici št. 7. v posojilnični hiši.

Priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo najboljšega itajerskega železa, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščevine, orodja za razne obrti in pohišnega, štedilna ognjišča, peči, cevi in predpečnike, nagrobne križe.

Vsakovrstne okove za pohištvo in stavbe. Prevzemata vse naročbe za vsakovrstne stavbe in druga podjetja.

Glavna zaloga za Gorico in okolice

izdelkov c. kr. privilegovanih livarn.

Pripoznano najboljših patentovanih kotlov gosp. Nussbaum-a v Ajdovščini po tovarniških cenah.

Edina zaloga

najboljšega koroškega Acalon in Brescian-jekla.

Zaloga Portland in Roman-Cementa, kmetijskih strojev iz prvih tovarn. Kupujeta staro železje in kovine po najvišji dnevni ceni.

Za bolne na želodcu!

Vsakemu, kateri si je pokvaril želodec, bodisi da se je prehladil ali prenapolnil želodec, jedel slabo pripravljena, neprebavljiva, pregorka ali premrzla jedila, ali sploh neredno živel, tako da trpi na gorečici, želodčnem krču, tiščanju želodca, težkem prebavljenju ali zasliženju, bodi priporočeno uobro in izvršno domače zdravilo, katero je že mnogo let v rabi. To zdravilo je

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ullrich-ovo zeliščno vino je nap. vlijeno iz pristnega vina in izvrš. h zdravilnih zelišč, krepji in oživlja želodec, ozdravi vse želodčne bolezni in pospešuje obnavljanje sveže krvi. Ako se rabi zeliščno vino pravočasno, se vse želodčne bolezni skoraj takoj ozdravijo. Ne sme se toraj obotavljati in se mora že pri glavobolu, riganju, deravici (zgaga), napenjanju, bljuvanju takoj rabiti. Večkrat izgineje vse te bolezni, ako človek parkrat pije omenjeno zeliščno vino.

Ako se človeku zapeka in ne more na potrebo, čuti nekako tesnobo, klanje (madron), srčno utripanje, brenčanje, kakor tudi zaspanje krvi v jetrih, vranici in vratnici (hemoroidi). Zeliščno vino ozdravi vse to hitro, odpravi neprebavljivost in odstrani iz želodca in črev vse nepotrebne in nerabljive snovi.

Medlost, bledost, pomanjkanje krvi in oslabelost so navadno posledice slabe krvi in bolnih jeter. Ako se nima apetita oslabi, a glavobol in noči prebavljanja, slabe uplivaže tako nanj, da začne hirati. Zeliščno vino pomaga zopet, okrepi životno moč. Zeliščno vino pospešuje apetit, prebavo in reditvo, pospeši delovanje krvi, pomiri razdražene živce in obudi veselje do življenja. Vse to dokazujejo mnoge zahvale in priznanja.

Zeliščno vino se dobi v steklenicah po gld. 1.50 in 2.— v lekarnah v Gorici, Korminu, Ajelu, Camplungu, Gradežu, Romansu, Fiumičelu, Gradišču ob Soči, Ronkah, Ogledju, Tržiču, Kanalu, Vidmu, Palmanovu, Tolminu, Idriji, Ajdovščini, Sežani, Vipavi, Portogruaru, Trstu itd. kakor tudi po vseh lekarnah avstro-ogerske monarhije in bližnjih deželah. Lekarna G. Cristofolletti v Gorici pošilja tri in več steklenic zeliščnega vina po originalnih cenah po vsi Avstriji.

Opominja se na različne ponaredbe!

Zahteva naj se izrecno

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ovo zeliščno vino ni nikak skrivnost, ono obstoji iz: Malaga vina 450,0, vinskega špirita 100,0, glicerine 100,0, rudečega vina 240,0, soka jerebikovih jagod 150,0, črešnjavega soka mane 30,0, kopreca, janeža, helenine korenike, ameriške korenike, korenike svišča in kolmeža 10,0. Vse te dele naj se zmeša!

„Krojaška zadruga“

vpisana zadruga z omejeno zavezo v Gorici.

Gosposka ulica št. 7.

Velika zaloga manufakturnega blaga.

Priporoča cenj. odjemalcem svoje v obširni izbori dospelo novo sveže blago za jesensko in zimsko dobo, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: Loden, Cheviot, Kammgarn i. dr.

Krasna izbira volnenin, forštajnov (porhet), „Lawn Tennis“ i. dr. za ženske obleke.

Priporoča izborna perilo, bombažasto in cvrtnasto, katero prejema iz prvih slezklih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavesa, žepne rute, bombažaste in cvrtnaste, blago za blazine, plahte, kovtre, žamet in pliš v vseh barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike, zapestnice, prsnike, ovratnice, nogovice, Jäger-srajce, za hribolazce itd. itd.

Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.

Na željo se pošlje tudi vzorce, poštne proste.